

ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪು..

‘ಮೇಷ್ಟ್ರ ಗಾನಕ್ಕೆ ತಲೆದೂಗುತ್ತಿದ್ದೆವು’

ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳಾದ ಬಿದರಹಳ್ಳಿ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಅವರ ಪಾಠ ಕ್ರಮ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವರ ಕಂಚಿನ ಕಂಠದಿಂದ ಹೊಮ್ಮುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಶುಗೀತೆಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕೈ ಕಾಲುಗಳು ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಕವಿ ಸಾಲುಗಳ ರಾಗ ಭಾವ, ಲಯಕ್ಕೆ ತಲೆದೂಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆ ನೆನಪು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮಧುರವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ.

■ ಅಣ್ಣಪ್ಪ ಅರಬಗಟ್ಟಿ

ಬಾಲ್ಯದ ಅನುಭವ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಷಿಪಟ್ಟ ಕ್ಷಣಗಳು ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ನೆನಪಿನ ಜೋಗುಳ ಹಾಡುತ್ತವೆ. ಮೊದಲ ಪಾಠ ಶಾಲೆಯ ಜಗಲಿಯಿಂದ ಕಾಲೇಜಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹತ್ತಿರದ ನಮಗೆ ಅವಷ್ಟೂ ಅನುಭವಗಳ ಸಾರ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದು ಮಲ್ಲಾಡಿಹಳ್ಳಿಯ ಸರ್ವಸೇವಾ ಬೋಧಕ ಶಿಕ್ಷಣಾಲಯ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಿರೀಟಪ್ರಾಯವಾಗಿ ಉಳಿದವರು ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಬಿಕೆಎಮ್! (ಬಿದರಹಳ್ಳಿ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ) ತೀರಾ ಹಳ್ಳಿ ಸೊಗಡಿನ ಭಾಷೆಯೇ ಮೈವೆತ್ತಂತೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ಅದಕ್ಕಿರುವ ಒಂದು ಶ್ರಾಸ್ತ್ರೀಯ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನೂ ಪರಿಚಯಿಸಿದವರು ಬಿದರಹಳ್ಳಿ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಅವರು. ಅದುವರೆಗೂ ಅದ್ಭುತ ಕಚ್ಚಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ಡಿ.ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ, ತಿರುಕನಗೌಡ ಮಾಸ್ತರನ್ನೂ ಎಂದೂ ಮರೆಯಲಾಗದು.

ಪ್ರಶಿಕ್ಷಣಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬಿದರಹಳ್ಳಿ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಗುರುಗಳು ನಮಗೆ ಮೊದಲು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದು ವರ್ಣಮಾಲೆಯನ್ನು! ಪುಟಗಟ್ಟಲೆ ದಿನವೂ ಕಾಗುಣಿತ ಒತ್ತಕ್ಷರಗಳ ಕಾಪಿ ಬರೆಹ ಬೇರೆ! ಮಗ್ಗಿಪುಸ್ತಕದ ಅಷ್ಟೂ ಮಾಹಿತಿ ನಮ್ಮ ನಾಲಗೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವರ ಕಂಚಿನ ಕಂಠದಿಂದ ಹೊಮ್ಮುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಶುಗೀತೆಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕೈ ಕಾಲುಗಳು ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಕವಿಸಾಲುಗಳ ಲಯಕ್ಕೆ ತಲೆದೂಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಯಾರದೋ ಚುಟುಕುಗಳನ್ನು ನನ್ನವೆಂದು ಹಾಡಿದಾಗ ಗಂಭೀರ ನಗೆ ಬೀರಿ ಮತ್ತೆರಡು ರಚಿಸಲು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತಿದ್ದರು! ಎಷ್ಟನ್ನು ಕದಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ನಮ್ಮ ನಿಜ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೇ ಹೊರಹೊಮ್ಮು ಬೇಕಿತ್ತು!

ಭಾಷಾ ಸೊಗಡಿನಿಂದ ಗಂಗಾವತಿ ಪ್ರಾಣೇಶರ ನಗೆಹಬ್ಬಕೆ ಕಿವಿಯಾಗಲು, ದೂರದೂರದ ಶಾಲೆಗಳ ತ್ರೀಡೋಕ್ತವಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣುಂಬಿಕೊಳ್ಳಲು ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಜ್ಜನಂತೆ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಯೆನ್ನದೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ತರಗತಿಗಳಂತೂ ನನ್ನದು ಭಂಡದೈಯೆ! ಊರು+ಊರು= ಊರೂರು ಇದನ್ನು ಸರ್ವೋದ್ದೇಶ ಸಂಧಿಯೆಂದೇ ವಾದಿಸಿ ಉಳಿದ ಐವತ್ತೊಂಬತ್ತು ಮಿತ್ತರ ಮಧ್ಯೆ ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿ ಬೀಗುತ್ತ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದೆ! ಇಂಥವು ಒಂದೇ ಎರಡೇ! ನಿಜದರಿವು ನನ್ನೊಳಗೆ ಮೂಡಿಸುವಷ್ಟು ತಾಳ್ಮೆ ಸಹನೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಅವರು! ಗೆದ್ದದ್ದು ಮಾತ್ರ ನಾನು! ಅವರದು ಪಾಠವೆಂಬುದಕ್ಕಿಂತ ದರ್ಶನ!

ಉತ್ತಮ ವಾಕ್ಯಾತುರ್ಯ, ಆಂಗಿಕಾಭಿನಯ ಹೊರಹೊಮ್ಮಲೆಂದು ರಾಮಾಯಣ ಹುಣ್ಣಿಮಾಭಾರತದ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು ವಿಭಾಗಿಸಿ ಹಂಚಿ ಕಿರುನಾಟಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಾಲಿಯ ಪಾತ್ರ ಧರಿಸಿದ್ದ ನನ್ನದು ಅಮೋಘ ಅಭಿನಯ. ಆದರೆ ಬಾಣಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಬಿದ್ದಾಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ

ಚಪ್ಪಾಳೆ, ಕೇಕೆ? ಜನ ನೋವಿಗೇಕೆ ನಗುತ್ತಾರೆ? ಹಿಂದಿದ್ದ ರಾಮನ ಬಾಣಗಳು ನನಗೆ ತಾಗದೆ ಬತ್ತಳಿಕೆಯೇ ಖಾಲಿಯಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಬಾಣಕ್ಕೆ ನಾನು ಬಿದ್ದದ್ದು ಕಾರಣ! ಎಲ್ಲರೂ ಗೊಳ್ಳೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಗುರುಗಳದು ಮಾತ್ರ ಮೊನಚು ಮೌನದ ತೀಕ್ಷ್ಣನೋಟವಷ್ಟೆ! ಕಥಾ ಸಂವಿಧಾನ... ಅದಕ್ಕಿರುವ ಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡದಿದ್ದರೆ ಸಹ್ಯದಯರಲ್ಲುಂಟಾಗುವ ರಸಾಭಾಸಕ್ಕೆ ನಾವೇ ಹೇಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತೇವೆಂಬುದನ್ನು ಮಾತನಾಡದೆ ಕಲಿಸಿದ್ದರು.

ಆ ಎರಡೂವರೆ ವರ್ಷ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಕಷ್ಟದ ಪರ್ವಗಳು? ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮನೆಯೆಂಬುದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ! ಹಾಸ್ಟೆಲ್ಲಿನ ಅಷ್ಟೂ ಗೆಳೆಯರು ಹಬ್ಬದ ದಿನಗಳಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಆ ಇಡೀ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಏಕಚಕ್ರಿ! ಏಕೆ? ಏನು? ಒಂದನ್ನೂ ಕೇಳದೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಪ್ರತೀ ಹಬ್ಬದಂದು ಕರೆದು ಹೋಲಿಗೆ ತುಪ್ಪದ ಸವಿ ಕಾಣಿಸಿದವರು ನನ್ನ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಬಿಕೆಎಮ್!

ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಲು ನಮಗೆಲ್ಲ ಗೋಡೆಪತ್ರಿಕೆ, ಹಸ್ತಪ್ರತಿ ಬರಹ ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನು ಅವಿರತವಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನಗಂತೂ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಗಳ ಹುಚ್ಚು ಅದೆಷ್ಟಿತ್ತೆಂದರೆ ಪ್ರತಿ ವಾರವೂ ಭಿನ್ನ ವಿಭಿನ್ನ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಹಸ್ತಪ್ರತಿ ಗೋಡೆಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಬರೆದು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಡಿ.ಇಡಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಸಮೀಪಿಸಿದಾಗಲೂ ಮೈ ಬಿಕೆಎಮ್ ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು. ಆಗ ತಾನೆ ಮತ್ತೆರಡು ಹಸ್ತಪ್ರತಿ ರಚನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಬಗಲಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಕೂರಿಸಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿದರು, ‘ನಿನ್ನ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ ದಾಹ! ರುಚಿ ದೃಢೀಕರಣಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಾಕು! ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಜೀವನ ರೂಪಿಸುವುದು ಬರುವ ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದೇ ಉತ್ತಮ, ಶ್ರೇಯಸ್ಕರ!’

ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತೋರಿಸಲು ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಜಾರಾಗಿದ್ದೂ ನಿಜ. ಆದರೂ ನನ್ನ ಇಂಥ ಹುಂಬತನದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದ್ದರು ಬಿಕೆಎಮ್! ಅವೆಷ್ಟೋ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿದನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅದೇನು ಆಶಾಕಿರಣವನ್ನು ಕಂಡರೋ! ನನ್ನ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಟೀಕಿಸದೆ ಅವರು ಹೇಳಿದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾತು ಡಿ.ಇಡಿಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ತೊಂಬತ್ತೆರಡು ಅಂಕದೊಂದಿಗೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಪ್ರಥಮನನ್ನಾಗಿಸಿತು!

ಇಂದು ಅವರಿಲ್ಲ! ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಬೆಳಗುವ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಹಸ್ರಾರು ಚಂದ್ರರಂತೆ ನಾವಿದ್ದೇವೆ!